

Наскоро слѣдъ това, къмъ 630 год. сърбитѣ и хърватитѣ прѣминали отъ аварско въ сѣверозападния край на полуострова и съ отслабване на аварската държава станали самостоятелни. Съ сърбо-хърватското навлизане въ полуострова се свършило славянското прѣселване прѣзъ Дунава, но понеже нѣкои отъ славянитѣ не били здраво уседнали, тѣ продължавали още да грабятъ и опустошаватъ.

Главнитѣ борби между славяни и римляни въ първата половина на VII-я вѣкъ станали подъ стѣнитѣ на Солунъ, който градъ съединитѣ славянски племена много желали да прѣвзематъ. За тая цѣль тѣ го обсаждали 4 пѣти, като употрѣбили противъ укрѣпленията му и разни стѣнобитни машини. Най-важна била втората обсада (въ 609 год.), при която славянитѣ дошли подъ стѣнитѣ на Солунъ съ сѣмействата и покѣщеницата си, като вѣрвали, че тоя пѣтъ непрѣмѣнно ще влѣзатъ въ града, понеже самиятъ аварски хаганъ имъ билъ дошълъ на помощъ. Обаче всички обсади излѣзли несполучливи, защото градътъ билъ яко укрѣпенъ.

Пославянчване на Балканския полуостровъ Като заседнали постепенно, отъ края на V я до половината на VII я вѣкъ, на югъ отъ Дунава, славянитѣ станали истински господари на Балканския полуостровъ, вътрѣшността на който била наречена отъ самитѣ римляни *Славиния*. Обаче римлянитѣ запазили силнитѣ крайморски крѣпости и нѣкои отъ голѣмитѣ и укрѣпени вътрѣшни градове (София, Пловдивъ и др.), които имъ служили по-послѣ като опора за завладѣване на околнитѣ славянски племена.

Славянитѣ се задържали здраво само въ сѣверната половина на полуострова, дѣто се образувала отъ изворитѣ на р. Сава до Черно море една непрѣкъсната славянска област. Въ тая областъ се запазили и доста остатѣци отъ старитѣ поримчени жители, но по-послѣ, по-голѣмата частъ отъ тѣхъ се прѣселила постепенно съ стадата си задъ Дунава, смѣсила се съ останалитѣ тамъ славяни и отъ тая смѣсца произлѣзълъ днешния *влашки народъ*; когато тукъ отъ поримченитѣ жители сѣ останали само